

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 4Csp/53/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121253372
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Barbara Fedurcová
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2023:6121253372.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudkyňou JUDr. Barbarou Fedurcovou v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: M. B., N.: XX.XX.XXXX, A. W. XX, o zaplatenie 524,32 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu zamietal.

II. Súd žalovanému voči žalobcovi právo na náhradu trov prvoinštančného ani odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou podanou dňa 18.02.2021 voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 524,32 Eur spolu s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 280,40 Eur od 13.10.2020 do zaplatenia a náhrady trov konania.

2. Žalobu odôvodnil tým, že Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, 832 37 Bratislava (ďalej aj len „postupca“) uzatvorila so žalovaným zmluvu č. XXXXXXXXXXX z 31.03.2014, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu. Uviedol, že zmluva obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa ustanovenia § 497 až 507 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka a zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, resp. zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia pohľadávky sumu 524,32 Eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 280,40 Eur, z riadneho úroku vo výške 204,58 Eur, z úroku z omeškania vo výške 39,34 Eur a poplatkov vo výške 0 Eur v súlade s prílohou k Zmluve o postúpení pohľadávok, kde postupca deklaruje, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v predmetnej prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Žalovaný po postúpení pohľadávky nič neuhradil.

3. Žalovanému boli žaloba, prílohy a procesné poučenie doručené dňa 14.01.2022. K týmto sa nijak nevyjadril.

4. Súd vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 23.02.2022 s tým, že žalobu zamietol pre premlčanie nároku a o trovách konania rozhodol tak, že žalovanému ich náhradu nepriznal.

5. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 23.02.2023 rozsudok zrušil. Uviedol, že vykonaným dokazovaním dospel prvoinštančný súd k záveru, že pôvodný veriteľ zosplatnil celý dlh

pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 17.01.2018, teda od nasledujúceho dňa - 18.01.2018, začala plynúť aj premlčacia doba pre splatnosť celého zvyšku dlhu žalovaného, s čím sa stotožňuje aj odvolací súd. Súd prvej inštancie tak dospel k záveru, že trojročná premlčacia doba zosplateného zvyšku uplynula najneskôr dňa 18.01.2021, s čím rovnako odvolací súd súhlasí, avšak osobitne zdôrazňuje, že ďalej bolo potrebné prisvedčiť odvolaniu žalobcu, nakoľko v čase plynutia premlčacej doby došlo v zmysle príslušných ustanovení Zákona o mimoriadnych opatreniach k tomu, že táto premlčacia doba neplynula, teda došlo k jej predĺženiu. Z vyššie cit. ust. § 1 písm. a) Zákona o mimoriadnych opatreniach vyplýva, že k prvému neplynutiu lehôt došlo od 25.03.2020 (t.j. od účinnosti Zákona o mimoriadnych opatreniach) do 30.04.2020. V zmysle vyššie cit. ust. § 8 Zákona o mimoriadnych opatreniach, druhé obdobie neplynutia premlčacej doby bolo v čase od 19.01.2021 (t.j. od účinnosti Zákona o mimoriadnych opatreniach) do 28.02.2021. Z uvedeného tak vyplýva, že v priebehu plynutia premlčacej doby v predmetnom prípade, došlo k jej neplynutiu. Vzhľadom na to, že žaloba bola podaná na súd dňa 18.02.2021 a vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie riadne neurčil či zo strany žalobcu bola žaloba podaná v rámci plynutia premlčacej doby, keď nezobral do úvahy existenciu zákona č. 62/2020 Z.z. v platnom znení, odvolacia námietka žalobcu je preto dôvodná. Z uvedeného dôvodu odvolaciemu súdu neostávalo nič iné, ako napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Odvolací súd záverom poukázal na to, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí správne ex offo skúmal, či v predmetnom prípade právny predchodca žalobcu skúmal bonitu žalovaného a tiež aj to, či žalobca je nositeľom aktívnej vecnej legitímácie. Tu odvolací súd však osobitne poukázal na to, že v prípade skúmania aktívnej vecnej legitímácie bolo potrebné skúmať nielen to, či žalobca, resp. jeho právny predchodca preukázal doručenie alebo doručovanie vyhlásenia mimoriadnej splatnosti spotrebiteľského úveru, výzvy na zaplatenie pred postúpením pohľadávky a oznámenia o postúpení pohľadávky žalovanému, ale rovnako bolo potrebné zaoberať sa aj skúmaním, či žalobca preukázal doručenie alebo aspoň doručovanie výzvy na zaplatenie zo dňa 18.03.2018, ktorá obsahovala zároveň aj upozornenie na možnosť predčasného zosplatenia spotrebiteľského úveru. Uvedené bolo potrebné skúmať jednak z dôvodu posúdenia unesenia bremena tvrdenia žalobcom, z dôvodu splnenia podmienky upravenej v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (upozornenie v lehote nie kratšej ako 15 dní), ako aj z dôvodu ďalšieho skúmania podmienok, pre platné postúpenie bankovej pohľadávky, čo je v konečnom dôsledku dôležité pre posúdenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v tomto konaní. Z obsahu odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie však nevyplýva záver, na základe čoho mal preukázané doručenie alebo aspoň doručovanie výzvy zo dňa 18.03.2018 žalovanému, keďže z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie nevyplýva, aby uvedené žalobca v priebehu prvoinštančného konania preukázal. Bude preto potrebné, aby sa súd prvej inštancie opätovne zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

7. Vo vzťahu ku preskúmaniu postupu právneho predchodcu žalobcu pri skúmaní bonity súdom prvej inštancie odvolací súd poukázal na to, že rovnako bude potrebné, aby súd prvej inštancie opätovne posúdil aj splnenie tejto zákonom stanovenej podmienky, pričom bude potrebné skúmať aj to, či právny predchodca žalobcu skúmal nielen príjmy, ale aj výdavky žalovaného pred poskytnutím úveru. Úlohou súdu prvej inštancie bude preto znova vo veci konať v intenciách naznačených odvolacím súdom - opätovne posúdiť žalobcom uplatnený nárok, preskúmať, či uzatvorená zmluva obsahuje všetky obligatórne náležitosti, či neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, či došlo k dostatočnému a náležitému skúmaniu bonity a či žalobca je nositeľom aktívnej vecnej legitímácie, pričom sa tiež vysporiada so všetkými námietkami sporových strán vznesených v priebehu celého konania hlavne s námietkou premlčania a následne vo veci znova rozhodne, a samozrejme, svoje rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v § 220 ods. 2, 3 C.s.p. aj náležite odôvodní. Súd tiež rozhodne o trovách odvolacieho konania.

8. Žalobca v reakcii na závery odvolacieho súdu doručil dňa 19.04.2023 svoje vyjadrenie. Poukázal na aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, ktorá potvrdzuje skutočnosť, že nárok žalobcu nie je premlčaný: Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Cdo/224/2021 z 30.11.2022: „V súdnej veci dospel súd prvej inštancie k záveru, že mimoriadna splatnosť úveru bola vyhlásená k 23. máju 2016 pre nezaplatenú splátku splatnú dňa 25. januára 2016, keďže splátky boli splatné k 25. dňu v príslušnom kalendárnom mesiaci. Splatnosť nesplnenej splátky, kvôli ktorej nastala zročnosť celého dlhu, tak podľa súdu prvej inštancie nastala 25. januára 2016 a premlčacia doba celého dlhu tým začala plynúť 25. januára 2016 a uplynula 25. januára 2019. Odvolací súd sa s rozsudkom

súdu prvej inštancie stotožnil a vyjadril právny názor, že v zmysle § 103 druhej vety Občianskeho zákonníka plynie (aj v prípade spotrebiteľských zmlúv) premlčacia doba celého zosplatneného dlhu nie od okamihu doručenia oznámenia alebo výzvy veriteľa na jeho splatenie, ale od zročnosti nesplnenej splátky, kvôli ktorej veriteľ využil svoje právo žiadať predčasné splatenie. Nakoľko v danom prípade išlo o splátku splatnú 25. januára 2016, začala týmto dňom plynúť premlčacia doba pre splatnosť celého zvyšku dlhu. Trojročná premlčacia doba zosplatneného zvyšku dlhu preto uplynula najneskôr 25. januára 2019... Najvyšší súd po zhrnutí významných právnych hľadísk vzťahujúcich sa na danú vec uzatvára, že podľa § 103 Občianskeho zákonníka plynie pri strate výhody splátok premlčacia doba celého zvyšného dlhu už od splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatný celý dlh. Inak je tomu ale pri strate výhody splátok v spotrebiteľských vzťahoch, v ktorých podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (všeobecne) začne premlčacia doba plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh za podmienky, že v lehote uvedených 3 mesiacov od omeškania uplynula tiež 15 dňová lehota na upozornenie spotrebiteľa. Až vtedy sa totiž môže veriteľ s úspechom na súd po prvýkrát (§ 101 Občianskeho zákonníka). V kontexte uvedeného najvyšší súd záverom konštatuje, že nie je možné považovať za správny právny názor odvolacieho súdu (a tiež súdu prvej inštancie), že v spotrebiteľských vzťahoch premlčacia doba celého zosplatneného dlhu plynie od zročnosti nesplnenej splátky, kvôli ktorej veriteľ využil svoje právo žiadať predčasné splatenie.“ Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Cdo/132/2021 z 15.12.2022: „... z ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka vyplýva, že premlčacia doba začína plynúť späť od splatnosti omeškanej splátky, čo má oporu v právnej logike, keďže je nesporné, že veriteľ môže svoje právo (požadovať okamžité splnenie celého dlhu) vykonať už na druhý deň po splatnosti splátky, pre ktorej nesplnenie bol dlh zosplatnený. Inak je tomu ale pri strate výhody splátok v spotrebiteľských vzťahoch. Tam podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vo všeobecnosti začne premlčacia doba plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh. Až vtedy sa môže veriteľ s úspechom obrátiť na súd po prvýkrát (§ 101 Občianskeho zákonníka)... Všeobecne prijímaná zhoda na neprípustnosti plynutia premlčacej doby pred samotnou actio nata vylučuje, aby práve v spotrebiteľských vzťahoch platila opačná logika, ktorá legitimizuje spätný začiatok plynutia premlčacej doby podľa § 103 Občianskeho zákonníka; na uvedenom základe dochádza podľa dovolacieho súdu k tzv. skrytej medzere v zákone, čo v konkrétnom prípade znamená, že jazykový význam ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka je širší, než si to vyžaduje jeho teleologické pozadie a vo svojich dôsledkoch vyjadruje naliehavú potrebu prijatia pravidla, v zmysle ktorého ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka sa neuplatní v prípadoch, na ktoré dopadá § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Opačný prístup by podľa názoru dovolacieho súdu znamenal zásadné porušenie ústavného princípu právnej istoty a predvídateľnosti práva, ale aj porušenie princípu racionálnosti a vnútornej bezrozpornosti všeobecne záväzných noriem v materiálnom právnom štáte; veriteľ by mal na uplatnenie svojho práva na súde menej ako tri roky, čo je v rozpore s ustanovením § 101 Občianskeho zákonníka (premlčacia doba je trojročná). Najvyšší súd samozrejme pripúšťa, že je výsostným právom zákonodarcu svojimi aktami zvrchovanej moci stanoviť pre jednotlivé prípady aj kratšiu premlčaciu dobu. Avšak zo zmyslu a účelu tak § 103 Občianskeho zákonníka (zmyslom je regulácia začiatku premlčacej doby, nie jej dĺžky) ako aj § 53 ods. 9 (jeho zmyslom je obmedzenie práva podľa § 565), nemožno takýto zámer zákonodarcu vyvodiť. Preto také hodnotenie nastolenej dovolacej otázky, ktoré vychádza z ústavného princípu právnej istoty, predvídateľnosti práva, ale aj z racionálnosti a vnútornej bezrozpornosti (konzistentnosti) všeobecne záväzných noriem v materiálnom právnom štáte, legitimizuje vec prejednávajúci senát na prijatie takého právneho záveru, v zmysle ktorého aplikácia osobitného ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spotrebiteľských vzťahoch vylučuje uplatnenie pravidla podľa druhej vety § 103 Občianskeho zákonníka a pri premlčaní dodávateľa na zaplatenie celej pohľadávky, sa pri strate výhody splátok (§ 565 Občianskeho zákonníka) spravuje začiatok plynutia premlčacej lehoty všeobecným ustanovením § 101 Občianskeho zákonníka. Dovolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil aj námietkou dovolateľa, že výkladom prijatým súdmi nižších inštancií dochádza k porušeniu princípu rovnosti, keď veritelia v spotrebiteľských vzťahoch sú znevýhodnení oproti iným veriteľom, čo nemožno ospravedlniť ani legitímnou požiadavkou na zvýšenú ochranu spotrebiteľa.“ Obdobne rozhodol Najvyšší súd SR aj v uznesení z 31.01.2023, sp. zn. 7Cdo/347/2021. Ako vyplýva z uvedeného, Najvyšší súd Slovenskej republiky pri posudzovaní prakticky totožnej právnej situácie dospel k záveru, že v spotrebiteľských vzťahoch plynie premlčacia doba odo dňa nasledujúceho po uplynutí troch mesiacov od nesplnenia splátky, ktorá uplatneniu práva podľa § 565 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „OZ“) v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ prechádza po dobu troch mesiacov, t. j. v praxi odo dňa nasledujúceho po splatnosti splátky, ktorá uplatneniu práva podľa § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9

OZ bezprostredne predchádza. Žalobca podal na súd žalobu dňa 18.02.2021. Uplatnenie práva podľa § 565 OZ nastalo podaním zo dňa 20.04.2018, pričom v súlade so závermi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj v súlade ust. § 53 ods. 9 OZ došlo k uplatneniu tohto práva pre nesplnenie splátky, ktorej splatnosť bola datovaná na 17.12.2017. Premlčacia doba tak začala plynúť odo dňa 17.03.2018 a uplynula by 18.03.2021. Zároveň, s ohľadom na zákon č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony je zrejmé, že premlčacia doba spočívala a neplynula v období od 27.03.2020 do 30.04.2020 = 35 dní a od 19.01.2021 do 28.02.2021 = 41 dní (t. j. spolu 76 dní). Podľa uznesenia Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 19coCsp/28/2022 zo 07.12.2022: „Žalobca v odvolaní (v jeho doplnení) pripustil, že premlčacia doba mala začať plynúť od 18.02.2018 tak, ako uviedol súd prvej inštancie v bode 20. napadnutého rozhodnutia. Zastával názor, že nakoľko žaloba bola podaná na súde dňa 09.04.2021, je zrejmé, že bola podaná včas, pokiaľ by súd aplikoval zákonné ustanovenia, ktoré upravili neplynutie lehôt počas pandémie COVID-19. V tomto smere odvolací súd považuje námietku žalobcu za dôvodnú s tým, že súd prvej inštancie sa premlčaním z hľadiska špeciálnej právnej úpravy o spočívaní (neplynutí) premlčacej lehoty podľa zákona č. 62/2020 Z. z. a zákona č. 9/2021 Z. z. nezaoberal, pričom vzhľadom na to, že žalobca žalobu uplatnil dňa 09.04.2021 sa javí, že žaloba bola podaná včas a právo žalobcu premlčané nie je.“

9. Krajský súd Prešov v bode 22 zrušujúceho uznesenia poukázal na nutnosť skúmania výdavkov žalovaného, a to v rámci preverenia jeho bonity. V tejto súvislosti žalobca uviedol, že zmluva bola uzatvorená dňa 31.03.2014, t.j. v čase keď neexistoval konkrétny postup, resp. zákonné pokyny, ako má veriteľ overiť bonitu klienta, a to ani vo forme odporúčaní. Povinnosť veriteľa skúmať konkrétne výdavky spotrebiteľa ako napríklad náklady na bývanie, stravu a podobne nikdy neexistovala a neexistuje ani dnes nakoľko by išlo len o subjektívne údaje predložené klientom (ich správnosť nie je možné overiť). Aktuálne (od roku 2017) sa životné náklady spotrebiteľa posudzujú s ohľadom na výšku životného minima. V čase poskytnutia úveru bolo ale na veriteľovi, aby si konkrétny postup stanovil. Postupca na životné náklady zohľadnil 45% príjmu žalovaného. V zmysle §11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. musel veriteľ posúdiť bonitu klienta s ohľadom na príjmy, výdavky, rodinné pomery alebo nahliadnuť do príslušného registra, aby nedošlo k hrubému porušeniu povinnosti veriteľa podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. K posúdeniu bonity žalovaného postupom sa žalobca vyjadril v rámci podania zo dňa 13.10.2021. V zmysle tohto vyjadrenia predstavoval disponibilný zostatok príjmov žalovaného sumu 96 Eur mesačne a splátka poskytnutého úveru sumu 7,44 Eur mesačne. Postupca konal s odbornou starostlivosťou, keď zohľadnil príjmy, splátky iných úverov, výdavky a nahliadol aj do príslušného registra. Hrubé porušenie povinností veriteľa podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. vylučuje už samotné nahliadnutie do úverového registra, čo potvrdzuje aj nižšie uvedené rozhodnutie Krajského súdu Prešov. Podľa uznesenia Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 17CoCsp/24/2022 z 20.10.2022: „Odvolací súd zároveň poznamenáva, že v zmysle § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, sa za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca predložil súdu údaje z príslušnej databázy, čím expressis verbis naplnil dikciu tohto zákonného ustanovenia.“

10. V súvislosti s preukázaním splnenia povinnosti podľa §53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, a to upozorniť žalovaného na možnosť uplatnenia práva podľa §565 Občianskeho zákonníka žalobca predložil v konaní Výzvu zo dňa 18.03.2018, ktorou bol žalovaný upozornený, že banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť Pohľadávky Banky, čím sa stane splatnou v celom rozsahu. Okrem tejto Výzvy bol žalovaný na možnosť, že bude veriteľ žiadať zaplatenie celej pohľadávky v dôsledku omeškania upozornený aj: Upomienkou zo dňa 04.10.2014, Upozorením na omeškanie zo dňa 22.10.2014, Upozorením na omeškanie zo dňa 26.04.2015, Upozorením na omeškanie zo dňa 24.06.2015, Upozorením na omeškanie zo dňa 26.04.2015, Upozorením na omeškanie zo dňa 26.07.2015, Upozorením na omeškanie zo dňa 23.01.2018. Všetky vyššie uvedené výzvy, upomienky a upozornenia na omeškanie boli žalovanému riadne doručované na adresu uvedenú žalovaným v zmluve, a to formou obvyčajnej listovej zásielky. Nakoľko sa ani jedna zásielka nevrátila s tým, že by ju nebolo možné doručiť (adresát neznámy) mal žalobca za to, že boli nielen odoslané ale aj riadne doručené. Skutočnosť, že žalovaný, resp. iná osoba oprávnená prijímať zásielky za žalovaného, na adrese X. XXX preberala zásielky žalovaného potvrdzuje aj doručienka k Oznámeniu o vyhlásení mimoriadnej splatnosti. V zmysle vyššie uvedeného nie je akýkoľvek dôvod zo strany súdu spochybňovať nesporné

tvrdenie žalobcu o doručení zásielok do dispozičnej sféry žalovaného. Podľa uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 41CoCsp/48/2021 z 23.02.2022: „Podľa § 295 C.s.p., súd môže aj bez návrhu spotrebiteľa vykonať dôkazy nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci a toto ustanovenie zároveň spotrebiteľovi umožňuje spotrebiteľovi označiť skutočnosti a dôkazy na svoje tvrdenia až do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pričom sa nepoužijú zásady zákonnej a sudcovskej koncentrácie. Avšak ani toto ustanovenie súdu neumožňuje súdu popierať skutkové tvrdenia, ktoré spotrebiteľ nepoprel. V zmysle tohto ustanovenia súd môže vykonať dôkazy, ktoré v konaní spotrebiteľ nenavrhoval, avšak vykonanie dôkazu nad procesný návrh spotrebiteľa nezahŕňa v sebe aj popieranie skutkových tvrdení zo strany súdu, ktoré neboli popreté samotným žalovaným. V prípade, ak určitá skutková okolnosť tvrdená žalobcom v žalobe a v jeho podaniach nie je zo strany žalovaného (spotrebiteľa) popretá, resp. namietaná, takáto skutková okolnosť sa považuje podľa § 151 ods. 1 C.s.p. za nespornú a v takomto prípade súd pri zisťovaní skutkového stavu v súlade s § 186 ods. 2 C.s.p. vychádza z takéhoto nesporného skutkového tvrdenia. To znamená, že ak určité skutkové tvrdenie nebolo účinne protistranou popreté, takéto skutkové tvrdenie si konajúci súd osvojí ako zistený skutkový stav, pričom nevykonáva dokazovanie ohľadne nepopretého skutkového tvrdenia. Teda pokiaľ žalovanému bola doručená žaloba s prílohami a žalovaný sa k jej obsahu a ani k žiadnym skutkovým okolnostiam nevyjadril, t.j. bol pasívny v konaní, súd prvej inštancie nemal dôvod nahrádzať procesnú aktivitu žalovaného aj napriek tomu, že má postavenie spotrebiteľa, vo vzťahu k skutkovému tvrdeniu žalobcu o odstúpení od zmluvy o poskytovaní verejných služieb, ale mal z tohto nepopretého skutkového tvrdenia vychádzať. Preto pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nahradil procesnú aktivitu žalovaného pri popieraní skutkových tvrdení, odvolací súd považoval v tejto časti odvolanie žalobcu za dôvodné, pričom takýto procesný postup nie je v súlade so zásadou kontradiktórnosti sporového konania a nestrannosti súdu. Takýmto procesným postupom súd prvej inštancie znemožnil žalobcovi uskutočňovať jemu patriace procesné právo v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.“

11. Súd vykonal dokazovanie Zmluvou o postúpení pohľadávok z 12.10.2020 (čl. 13), Prílohou k zmluve (čl. 20), Zmluvou o splátkovom úvere z 31.03.2014 (čl. 21), oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti z 20.04.2018 s doručenkou (čl. 25), všeobecnými obchodnými podmienkami (čl. 27), oznámením o postúpení pohľadávky z 20.10.2020 (čl. 84), prehľadom úhrad a podrobnou špecifikáciou pohľadávky (čl. 124), výzvou na zaplatenie z 18.03.2018 (čl. 74), doručenka z 25.04.2018 (čl. 25), prepočtom RPMN za použitia interaktívnej kalkulačky (čl. 121), výstupmi ohľadom posúdenia schopnosti žalovaného splácať predmetný úver (čl. 147) a ostatnými obsahom súdneho spisu.

12. Slovenská sporiteľňa a.s. (ďalej aj „banka“) so žalovaným uzavrela 31.03.2014 zmluvu označenú ako Zmluvu o splátkovom úvere, ktorého predmetom bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru v sume 300 Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v minimálnych splátkach po 7,44 Eur za fixný úrok 23,40% ročne, pri ročnej percentuálnej miere nákladov 26,47 % a celkovej čiastke, ktorú mal ako spotrebiteľ zaplatiť v sume 623,78 Eur. Ako ďalšie parametre sa v zmluve uvádzajú počet splátok 84, konečná splatnosť úveru 17.04.2021.

13. Postupca z úverovej zmluvy bola banka, ktorá mala žalobcovi ako nebankovej spoločnosti zmluvou o postúpení pohľadávok z 12.10.2020 postúpiť pohľadávku z predmetnej úverovej zmluvy žalobcovi (čl. V zmluvy). Oznámením z 20.10.2020 Slovenská sporiteľňa, a.s. oznámila žalovanému, že pohľadávku z predmetnej úverovej zmluvy postúpila na žalobcu.

14. Listom zo dňa 18.03.2018 Slovenská sporiteľňa, a.s. vyzvala žalovaného na zaplatenie, pretože bol v omeškaní do splácaním úveru. Listom zo dňa 04.05.2020 Slovenská sporiteľňa, a.s. vyzvala žalovaného na zaplatenie, pretože bol v omeškaní do splácaním úveru. List bol žalovanému doručovaný dňa 06.05.2020. Dňa 20.04.2018 banka vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru k 19.04.2018, čo bolo žalovanému doručené dňa 25.04.2018.

15. Prepočtom RPMN v spojení s vyjadrením žalobcu súd zistil, že spotrebiteľský úver mal žalovaný splácať v 84 mesačných splátkach, výška mesačnej splátky bola 7,44 Eur. Podľa bodu 5.5.3. úverových podmienok, výška poslednej splátky bola tvorená zostatkom pohľadávky banky a vzhľadom k uvedenému predstavovala sumu 6,26 Eur. Po prepočte tak RPMN predstavuje 26,47%, čomu zodpovedá i jej uvedenie v spotrebiteľskej zmluve.

16. Právny predchodca žalobcu preveroval pred poskytnutím úveru aj schopnosť žalovaného tento úver splácať, čo súdu preukázal. Primárnu návratnosť overoval nasledovne. Príjem žalovaného overený bankou bol 394 Eur mesačne, existujúce záväzky 121 Eur. Maximálne splátkové zaťaženie, ktoré bolo možné použiť na splátky úverov bolo 55%, teda 96 Eur. Mesačná splátka predstavovala 7,44 Eur. Banka preverila aj existujúce splátky úverov a úverovú históriu žalovaného dopytom Úverového registra.

17. Podľa § 89 ods. 1 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok z 12.10.2020, banka a pobočka zahraničnej banky pri vykonávaní bankových činností na území Slovenskej republiky uzatvárajú a vykonávajú obchody so svojimi klientmi na zmluvnom základe v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Klient má právo na uzavretie zmluvy o obchode v slovenskom jazyku, ako aj na poskytovanie informácií od banky a pobočky zahraničnej banky, na predkladanie podaní banke a pobočke zahraničnej banky a na uskutočňovanie inej komunikácie s bankou a pobočkou zahraničnej banky v slovenskom jazyku; týmto nie je dotknutá možnosť súbežného používania iných jazykov, ak to ustanovuje osobitný zákon alebo ak sa na tom banka alebo pobočka zahraničnej banky so svojim klientom písomne dohodnú, pričom klient má právo vybrať si rozhodujúci jazyk pre znenie zmluvy, ak osobitný zákon neustanovuje inak. Banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchylné od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť; takáto zmluva musí mať formu a podobu vyžadovanú zákonom alebo dohodou účastníkov, pričom banka a pobočka zahraničnej banky zodpovedá za jej preukázateľné vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu najneskôr pri uzavretí obchodu a za jej uchovávanie a ochranu podľa § 42 ods. 1.

18. Podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok z 12.10.2020, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

19. Podľa § 151 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepochopila, sa považujú za nesporné.

20. Žalobca nepopieral postavenie žalovaného v ich zmluvnom vzťahu so Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako spotrebiteľa, ani spotrebiteľský charakter úveru. Nemôžu preto byť pochybnosti o použití ustanovení Občianskeho zákonníka na posúdenie celej zmluvy, vrátane podmienok, za ktorých bol úver poskytnutý i prechodu práv a povinností zo zmluvného vzťahu z pôvodného veriteľa na žalobcu. Citované ustanovenie § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka síce veriteľovi, ktorým v tomto prípade bola Slovenská sporiteľňa, a.s., umožňuje svoju pohľadávku postúpiť na iného aj bez súhlasu dlžníka, v tomto prípade žalovaného, ale za splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 525 Občianskeho zákonníka, teda nesmie odporovať dohode medzi stranami vzťahu ani zákonu.

21. Súd nezistil, že by postúpeniu pohľadávky Slovenskou sporiteľňou, a.s. na žalobcu bránila dohoda, ktorá by bola uzavretá medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalovaným.

22. Úver žalovanému bol poskytnutý bankou, ktorá úvery poskytuje na základe bankovej licencie. Vzhľadom na postavenie žalovaného ako spotrebiteľa bolo povinnosťou súdu zisťovať, či obmedzenia

pre postúpenie pohľadávky bankou na iný subjekt, navyiac v tomto prípade na subjekt nebankový nepozná zákon o bankách (zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov) a či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky, ktorej úhrada je predmetom sporu (súd pritom poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.1.2009 sp. zn. 1Cdo 76/2007). V tejto súvislosti súd uvádza, že mal povinnosť vykonať aj ex offo súdnu kontrolu zmluvy o úvere, či neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, a to napriek nečinnosti žalovaného, lebo pri spotrebiteľských zmluvných vzťahoch má súd dbať o to, aby nevedomosť spotrebiteľa nebola na jeho úkor a vyvažovať tak práva a povinnosti oboch strán (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 6Cdo 1/2012).

23. Pre posúdenie dodržania lehoty 90 dní ustanovenej § 92 ods. 8 zákona o bankách pred postúpením bankovej pohľadávky súd skúmal, či žalovaný bol po písomnej výzve banky v omeškaní so splácaním pohľadávky dlhšie, resp. najmenej 90 dní a či takáto výzva bola žalovanému aspoň doručovaná. Výzva na zaplatenie z 18.03.2018 (čl. 74) bola podľa tvrdenia žalobcu žalovanému doručovaná, nakoľko však išlo o obyčajnú zásielku, žalobca nedisponuje potvrdením o doručení. Zásielka sa však žalobcovi nevrátila ako neprevzatá. V podaní súdu doručenom dňa 19.04.2023 argumentoval, že v prípade, ak určitá skutková okolnosť tvrdená žalobcom v žalobe a v jeho podaniach nie je zo strany žalovaného (spotrebiteľa) popretá, resp. namietaná, takáto skutková okolnosť sa považuje podľa § 151 ods. 1 C.s.p. za nespornú a v takomto prípade súd pri zisťovaní skutkového stavu v súlade s § 186 ods. 2 C.s.p. vychádza z takéhoto nesporného skutkového tvrdenia. To znamená, že ak určité skutkové tvrdenie nebolo účinne protistranou popreté, takéto skutkové tvrdenie si konajúci súd osvojí ako zistený skutkový stav, pričom nevykonáva dokazovanie ohľadne nepopretého skutkového tvrdenia. Teda pokiaľ žalovanému bola doručená žaloba s prílohami a žalovaný sa k jej obsahu a ani k žiadnym skutkovým okolnostiam nevyjadril, t.j. bol pasívny v konaní, súd prvej inštancie nemá dôvod nahrádzať procesnú aktivitu žalovaného aj napriek tomu, že má postavenie spotrebiteľa. V tomto smere sa súd s tvrdením žalobcu stotožňuje. Žalovaný netvrdil (vlastne sa v priebehu sporu nevyjadril vôbec), že mu výzva z 18.03.2018 nebola doručovaná. Súd preto vyhodnotil skutkové tvrdenie žalobcu v tomto smere ako nesporné a výzvu z 18.03.2018 mal za doručení, resp. minimálne za odoslanú do dispozície žalovaného. Podľa potvrdenia na čl. 146 žalovaný úver splácal do 17.11.2017, kedy banka evidovala poslednú úhradu. Po tejto výzve žalovaný už nič nezaplatil, teda bol v omeškaní, a to viac ako 90 dní odo dňa 17.11.2017. K postúpeniu pohľadávky došlo písomnou zmluvou dňa 12.10.2020, teda žalobca je v spore aktívne vecne legitimovaný.

24. Podľa § 54a Občianskeho zákonníka, platného a účinného ku dňu 05.12.2018, premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel.

25. Právo na zaplatenie peňažnej pohľadávky sa premlčuje v trojročnej premlčacej dobe podľa ustanovenia § 101 a nasl. Občianskeho zákonníka.

26. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, môže veriteľ pre omeškanie s niektorou splátkou žiadať splatenie celého dlhu, len ak je to dohodnuté. V takomto prípade podľa § 103 Občianskeho zákonníka plynie trojročná premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa však pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (565 Občianskeho zákonníka) začne plynúť premlčania doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

27. Ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka ukladá veriteľovi, aby čo najskôr prikročil k vymáhaniu svojej pohľadávky, a preto premlčanie celého zvyšku dlhu nie je viazané na to, kedy veriteľ využije svoje právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ale na okamih splatnosti tej splátky, kvôli ktorej toto právo použil, to znamená, že súd zisťuje, kedy mohol prvýkrát využiť toto právo mimoriadne zosplatiť dlh.

28. Súd poukazuje na to, že ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka umožňuje veriteľovi uplatniť toto právo až po trojmesačnom omeškaní, pričom v tejto časti toto ustanovenie je špeciálnym právnym predpisom § 565 druhej vete Občianskeho zákonníka, podľa ktorého možno toto právo uplatniť len do splatnosti nasledujúcej splátky. Ak pri úvere splácanom mesačnými splátkami musí uplynúť trojmesačné omeškanie so splatením niektorej splátky, za ten čas sa stanú splatné najmenej dve ďalšie splátky.

29. V prípade spotrebiteľskej zmluvy môže veriteľ svoje právo na zaplatenie uplatniť bez ohľadu na to, že medzičasom boli zročné ďalšie splátky, avšak to nemá vplyv na plynutie premičania.

30. V predmetnej veci, deň splatnosti splátok bol stanovený na 17. každého mesiaca, to znamená, že bolo potrebné každú konkrétnu splátku zaplatiť do 17. v mesiaci. Ak došlo k zosplatneniu predmetného úveru s tým, že dňa 19.04.2018 bola pohľadávka banky vyplývajúca zo zmluvy o úvere viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti, došlo k zosplatneniu pre nezaplatenie splátky splatnej 17.01.2018 a od tohto času (18.01.2018) začala plynúť 3 - ročná premičacia doba na uplatnenie celého zostatku dlhu. Zároveň bolo preukázané, že poslednýkrát na úver žalovaný zaplatil dňa 17.11.2017.

31. Podľa § 1 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej len „Zákon o mimoriadnych opatreniach“), lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premičaniu alebo k zániku práva v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 30. apríla 2020 neplynú.

32. Podľa § 8 zákona č. 62/2020 Zákona o mimoriadnych opatreniach, lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premičaniu alebo k zániku práva, a) v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 28. februára 2021 neplynú, b) ktoré uplynuli po 31. decembri 2020 do dňa účinnosti tohto zákona, sa neskončia skôr ako za 30 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona.

33. Ako je to uvedené vyššie, v súvislosti s opatreniami súvisiacimi s ochorením COVID-19, zákonmi o mimoriadnych opatreniach došlo k neplynutiu lehôt, premičacia lehota spočívala a neplynula v období od 27.03.2020 do 30.04.2020 = 35 dní a od 19.01.2021 do 28.02.2021 = 41 dní (t. j. spolu 76 dní). V prejednávanej veci lehota začala plynúť dňom 18.01.2018 a plynula do 27.03.2020. Potom pokračovala dňom 01.05.2020 a opäť došlo k jej prerušeniu dňom 19.01.2021. Premičacia lehota 3 rokov by uplynula dňom 18.01.2021, túto je ale potrebné predĺžiť o 35 dní (prvé obdobie neplynutia), teda ide o deň 22.02.2021. Žaloba bola podaná na súd 18.02.2021, nárok tak nie je premičaný.

34. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretiu zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona možno poskytnúť len bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa; tým nie je dotknuté bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu.

35. Podľa § 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie:

- a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania,
- b) veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti,
- d) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom,
- g) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj poisťné a náklady spojené so zmluvou o zabezpečení záväzku spotrebiteľa podľa tohto zákona, ktorých uzavretím bolo podmienené získanie spotrebiteľského úveru alebo jeho získanie za ponúkaných podmienok,
- h) celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom,

- i) ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19,
- j) úrokovou sadzbou spotrebiteľského úveru úroková sadzba vyjadrená ako fixné alebo variabilné percento, ktoré sa na ročnom základe uplatňuje z výšky čerpaného spotrebiteľského úveru.

36. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej „zákon o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

37. Podľa § 2 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluvou o spotrebiteľskom úvere je zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

38. Podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

39. Podľa § 7 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

40. Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

41. Podľa § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

42. Podľa § 52 ods. 1, 2, 3, 4, Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

43. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

44. Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

45. Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

46. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

47. Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

48. Podľa § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

49. Žalobca vo vzťahu k splneniu si povinnosti skúmať s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného úver splácať argumentoval, že zmluva bola uzatvorená dňa 31.03.2014, t.j. v čase keď neexistoval konkrétny postup, resp. zákonné pokyny, ako má veriteľ overiť bonitu klienta, a to ani vo forme odporúčaní. Povinnosť veriteľa skúmať konkrétne výdavky spotrebiteľa ako napríklad náklady na bývanie, stravu a podobne nikdy neexistovala a neexistuje ani dnes nakoľko by išlo len o subjektívne údaje predložené klientom (ich správnosť nie je možné overiť). Aktuálne (od roku 2017) sa životné náklady spotrebiteľa posudzujú s ohľadom na výšku životného minima. V čase poskytnutia úveru bolo ale na veriteľovi, aby si konkrétny postup stanovil. Postupca na životné náklady zohľadnil 45% príjmu žalovaného. V zmysle §11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. musel veriteľ posúdiť bonitu klienta s ohľadom na príjmy, výdavky, rodinné pomery alebo nahliadnuť do príslušného registra, aby nedošlo k hrubému porušeniu povinnosti veriteľa podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. K posúdeniu bonity žalovaného postupom sa žalobca vyjadril v rámci podania zo dňa 13.10.2021. V zmysle tohto vyjadrenia predstavoval disponibilný zostatok príjmov žalovaného sumu 96 Eur mesačne a splátka poskytnutého úveru sumu 7,44 Eur mesačne. Postupca konal s odbornou starostlivosťou, keď zohľadnil príjmy, splátky iných úverov, výdavky a nahliadol aj do príslušného registra. Hrubé porušenie povinností veriteľa podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. vylučuje už samotné nahliadnutie do úverového registra, čo potvrdzuje aj nižšie uvedené rozhodnutie Krajského súdu Prešov. Podľa uznesenia Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 17CoCsp/24/2022 z 20.10.2022: „Odvolací súd zároveň poznamenáva, že v zmysle § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, sa za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca predložil súdu údaje z príslušnej databázy, čím expressis verbis naplnil dikciu tohto zákonného ustanovenia.“

50. K uvedenému súd uvádza, že podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy sa uvádza, že za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

51. Podľa § 7 ods. 2 citovaného zákona, spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

52. Cieľom § 7 ods. 2 v spojitosti s § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch účinnom ku dňu uzavretia spotrebiteľskej zmluvy je dosiahnuť, aby dodávateľ vzal na zreteľ existujúcu situáciu klienta, najmä jeho príjmy a výdavky, tak i skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Nejde však pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobu ochorenie a pod. Z uvedeného je zrejme, že cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní

svoje záväzky riadne splácať. Z textu zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom (a samozrejme ním aj preukázaných), tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezbavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom/domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (t.j. konkrétne príjmy zo zamestnaneckej alebo inej činnosti, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť alebo nezaopatrené deti). Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje (porov. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7CoCsp 16/2021, rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn. 9Csp 1/2022, tiež Okresného súdu Bardejov sp. zn. 7Csp 80/2020).

53. Význam skúmania bonity spotrebiteľov je zdôrazňovaný aj v judikatúre Súdneho dvora Európskej únie, pričom súd musí ex offo preskúmať dodržanie povinnosti veriteľa v zmysle ust. § 7 ods. 1 (porov. rozsudky Súdneho dvora Európskej únie C-679/18, tiež C-449/13, C- 303/20). Z článku 8 ods. 1 smernice 2008/48 vyplýva, že pred uzavretím zmluvy o úvere je veriteľ povinný posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, pričom táto povinnosť môže prípadne zahŕňať nahliadnutie do príslušnej databázy. Cieľom tejto povinnosti je tiež posilniť zodpovednosť veriteľa a zabrániť poskytnutiu úveru nebonitným spotrebiteľom (pozri v tomto zmysle rozsudky z 18. decembra 2014, CA Consumer Finance, C-449/13, EU:C:2014:2464, bod 43; zo 6. júna 2019, Schyns C-58/18, EU:C:2019:467, bod 40, a z 5. marca 2020, OPR-Finance, C-679/18, EU:C:2020:167, bod 20). Taká povinnosť tým, že má chrániť spotrebiteľov pred rizikami nadmerného zadĺženia a platobnej neschopnosti, má pre nich zásadný význam (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. júna 2019, Schyns, C-58/18, EU:C:2019:467, bod 41, a z 5. marca 2020, OPR-Finance, C-679/18, EU:C:2020:167, bod 21, ako aj citovanú judikatúru).

54. Ako je to uvedené vo vyjadrení žalobcu z 14.10.2021 (čl. 147), tento pri posudzovaní schopnosti žalovaného splácať žiadaný úver vychádzal len z príjmu žalovaného a záväzkov spočívajúcich v zistení úverového zaťaženia, teda zistení výdavkov v rozsahu zodpovedajúceho sume splátok úverov a pôžičiek, ktorý bol žalovaný v čase žiadosti o úver povinný platiť. Následne zohľadnil maximálne splátkové zaťaženie 55% z akceptovaného príjmu a dospel k disponibilnému zostatku 96 Eur. Žalobca (jeho právny predchodca) nezisťoval iné výdavky žalovaného ani jeho rodinný stav. Žalobca nepreukázal, akou formou a predložením akých listín žalovaný informácie o svojom osobnom, rodinnom stave a ekonomickej situácii banke predložil. Pri skúmaní výdavkov musí veriteľ vykonať audit domáceho rozpočtu dlžníka, aby splnil povinnosť odbornej starostlivosti. Banka neskúmala výdavky žalovaného, ale vychádzala z maximálneho splátkového zaťaženia, ktoré malo predstavovať 55% z akceptovaného príjmu.

55. Vo vzťahu k nevyhnutnosti skúmania výdavkov spotrebiteľa pri posudzovaní schopnosti splácať úver súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo 2178/2018-77z 25.7.201 cit.: „Povinnosť posúdenia úveruschopnosti spotrebiteľa chráni nejen spotrebiteľa samého pred negatívnymi dôsledkami neschopnosti úver splácať, ale zprostredkovaně také spoločnosť ako celek, nebot' predchádza negatívnym sociálnym dôsledkům predĺženia a insolvenca v podobě pádu spotrebiteľa a osob na něm závislých do veřejné sociální sítě, narušení rodinných a sociálních vztahů atd. V neposlední řadě chrání i pozici věřitelů samých, nebot' odborné posouzení úveruschopnosti spotrebiteľa při žádosti o další úver snižuje riziko věřitelů, kteří témuž spotřebiteli poskytli úvěry či jiné služby již dříve. Proto zákon, konkrétně zákon o spotřebitelském úvěru (jeho § 9 odst. 1) stanoví, že věřitel je povinen při posouzení úveruschopnosti spotrebiteľa postupovat s odbornou péčí. Lze přisvědčit odvolacímu soudu, že věřitel nedostojí povinnosti stanovené mu zákonem o spotřebitelském úvěru, tedy nepostupuje s odbornou péčí

při posouzení schopnosti spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr, vyjde-li z objektivně doloženého osobního prohlášení dlužníka o jeho osobních, výdělkových a majetkových poměrech. Na tom nic nemění, že dlužník není evidován v databázích dlužníků. Již gramatickým a logickým výkladem § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru lze dovodit, že dostatečnými nejsou míněny informace získané toliko od spotřebitele. Odborná péče předpokládá údaje, které dlužník věřiteli uvedl, ověřit, resp. objektivně podložit minimálně potvrzením zaměstnavatele dlužníka (srov. D., E. A. F., J.: Zákon o spotřebitelském úvěru a o změně některých zákonů č. 145/2010 Sb. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 98-109, ISBN 9788074001185). Nepochybně klíčová je i povinnost věřitele využívat veřejně dostupné informace, jakými jsou například státem publikované údaje o životním a existenčním minimu podle zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, a o průměrných výdajích obyvatelstva (databáze Českého statistického úřadu), a tyto porovnávat se známými nebo od spotřebitele zjištěnými (ne pouze tvrzenými) informacemi o jeho příjmech a výdajích. To ostatně dovodil ve svém rozhodnutí ze dne 1. 4. 2015, sp. zn. 1 As 30/2015, i Nejvyšší správní soud, jehož závěry použil na podporu své argumentace již odvolací soud v napadeném rozhodnutí. Závěr odvolacího soudu dovozující, že spokojila-li se žalobkyně s nedoloženým prohlášením žalovaného o jeho osobních, výdělkových a majetkových poměrech a nahlédnutím do registru dlužníků, nedostála povinnosti věřitele ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, je správný.“

56. Žalobca (jeho právný predchodca) podcenil skúmanie výdavkov žalovaného, ak sa obmedzil na výšku sumy disponibilného zostatku vypočítaného podľa žalobcom zvoleného postupu. Súd dáva žalobcovi do pozornosti, že žalovaný je aktuálne otcom X maloletých detí, v čase uzavretia úverovej zmluvy jedného. Zároveň žalobcovi uznáva, že o tomto nemusela mať banka vedomosť, ak jej túto skutočnosť žalovaný zamlčal. Avšak, že sa tak stalo, žalobca nepreukázal, teda nepredložil na dôkaz nič, čo preukazuje, že žalovaný túto informáciu banke neposkytol. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti spotrebiteľa je kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, z ktorej bude schopný úver splácať. Z textu zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu so spotrebiteľom uzavrie, si má veriteľ zabezpečiť sám, a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver a údajmi z príslušných databáz. Podľa názoru súdu všetky tieto skutočnosti vo svojom súhrne preukazujú porušenie povinnosti veriteľa posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Žalobca si nezískal, teda následne ani nevyhodnotil a ani neoveril informácie o bonite klienta, z ktorých by bol schopný zistiť objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii, a preto ani nezohľadnil výdavky žalovaného, aj keď mal objektívnu možnosť si ich pred poskytnutím úveru overiť. Tento záver je podporený aj rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/153/2019: „Je nutné konštatovať, že ustanovenie § 11 ods.2 zákona č. 129/2010 Z.z. súd v súlade s požiadavkou odbornej spôsobilosti veriteľa vykladá tak, že bonita dlžníka musí byť skúmaná cez zisťovanie jeho príjmov a výdavkov ako aj jeho lustráciou cez príslušné databázy. Nevykonanie jedného z týchto postupov znamená hrubé porušenie odbornej starostlivosti. Ako vyplýva z prejednávanej veci, overenie bonity dlžníka nebolo dostatočné. Postup žalobcu bol iba formálny a nezodpovedal odbornej starostlivosti. Žalobca nemal preukázané výdavky žalovaného hodnovernými dokladmi, napriek tomu mu poskytol úver. Žalobca sa nezaujímal, aké má žalovaný výdavky na živobytie, a či mu teda zostáva dostatok finančných prostriedkov na splácanie úveru. V konaní žalobca nepreukázal splnenie si povinnosti uloženej mu ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Žalobca teda predloženými dôkazmi nepreukázal, že by konal s vynaložením odbornej starostlivosti pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať úver. V tomto smere súd poukazuje na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie cit.: „Je však potrebné zdôrazniť, že dodržiavanie tejto zásady by bolo porušené, ak by dôkazné bremeno nesplnenia povinností upravených v článkoch 5 a 8 smernice 2008/48 zaťažovalo spotrebiteľa. Tento totiž nedisponuje prostriedkami, ktoré by mu umožňovali preukázať, že veriteľ mu jednak neposkytol informácie podľa článku 5 tejto smernice a jednak neoveril jeho úverovú bonitu. Naopak účinné vykonanie práv priznaných smernicou 2008/48 zabezpečuje vnútroštátna právna úprava, podľa ktorej je veriteľ v zásade povinný preukázať pred súdom správny výkon týchto predzmluvných povinností. Cieľom takéhoto pravidla je zaistiť, ako uvádza bod 21 tohto rozsudku, ochranu spotrebiteľa, bez neprimeraného poškodenia práva veriteľa na spravodlivý proces. Ako totiž uvádza v bode 35 svojich návrhov generálny advokát, obozretný veriteľ si musí byť vedomý nevyhnutnosti zbierania a uchovania dôkazov o splnení svojich informačných povinností a povinnosti poskytnúť vysvetlenia.“ (bod 27 a 28 rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-449/13).

57. Vzhľadom na uvedené súd zistené hodnotí tak, že žalobca hrubým spôsobom porušil svoju povinnosť skúmať s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného splácať žiadaný úver, a preto na tento treba nazerať ako na bezúročný a bez poplatku.

58. K záveru, že žalobca má právo len na zaplatenie istiny úveru po zohľadnení už vykonaných úhrad žalovaným by súd dospel i z iného právneho dôvodu.

59. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje všetky náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere stanovené § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, súd má však výhrady voči požadovanému úroku 23,40 % ročne, ktorý viac ako dvojnásobne prevyšuje úrok, aký bol priemerne požadovaný bankami za rovnaké obdobie. A teda za obdobie 03/2014 pre spotrebiteľský úver pre domácnosť poskytnutý nad 5 rokov boli úvery poskytované za ročný úrok v priemere 10,43 %. Dohodnutá úroková miera teda podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru, a preto je potrebné prijať záver o neplatnosti dojednaní o úrokoch pre rozpor s dobrými mravmi. V tejto súvislosti súd zdôrazňuje, že úroky za poskytovanie peňažných prostriedkov podliehajú ex offo súdnej kontrole vo svetle imperatívu dobrých mravov (§ 39 Občianskeho zákonníka). Z absolútne neplatnej dohody o úrokoch žalobcovi nevzniklo žalobcovi právo na plnenie a žalovanému povinnosť plniť.

60. Žalobca popri istine a úrokoch žiadal od žalovaného na zaplatenie i poplatky. Konkrétne z vykonaných úhrad na poplatky započítal sumu 125 Eur (čl. 146).

61. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa, ako slabšej zmluvnej strany, hrubú nerovnováhu. Znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky napĺňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná (napr. úroky z omeškania nad limit podľa nar. vl. č. 87/1995 Z. z.). Za neprijateľnú treba považovať aj zmluvnú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie „ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch). Administratívna agenda alebo posúdenie bonity predstavujú plnenia, ktoré nie sú v záujme spotrebiteľa, a preto s poplatkami za takéto plnenia sa spája záver o ich neprijateľnosti. Rozhodnutie Vrchného krajského súdu v Brandenbure (Brandenburgisches Oberlandesgericht) z 21. júna 2006 č. k. 7 U 17/06.

62. Treba konštatovať, že poplatok (poistenie úveru, poplatky za upomienky) je účtovaný bez toho, aby banka ako protihodnotu poskytla konkrétne plnenie. Podľa naznačeného, nakoľko takéto dojednanie spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán v neprospech spotrebiteľa, treba ho vyhodnotiť ako absolútne neplatné dojednanie. K individuálnemu dojednaniu takejto zmluvnej podmienky, ktorá by zvrátila tento záver súd uvádza, že predmetná zmluva o splátkovom úvere je tzv. formulárovou zmluvou. Za typovú zmluvu, ktorá sa používa vo viacerých prípadoch (štandardná, formulárová) treba považovať nielen všeobecné obchodné podmienky, ale aj predformulované znenia rôznych variant zmlúv, resp. zmluvných ustanovení (interná štandardizácia resp. vytvorenie vzorov; K.Csach, Štandardné zmluvy, Vydavateľství a nakladateľství Aleš Čeněk, s.r.o., Plzeň 2009, str. 30). Aj v prejednávanej veci je zrejmé, že banka daný „vzor“ zmluvy používala opakovane, čo podporuje i fakt, že má pridelené poradované číslo, ako aj skutočnosť, že podmienky zmluvy boli vopred pripravené, a aj keď sa žalovaný mohol a zrejme aj oboznámil vopred, nemohol ovplyvniť ich obsah. Ako protihodnotu právny predchodca žalobcu neposkytoval žiadne protiplnenie, navyše nebolo preukázané, že žalovaný mohol vopred ovplyvniť predformulované znenie zmluvy a ovplyvniť jej obsah, a že táto podmienka bola dojednaná individuálne.

63. Žalobca má tak právo na vrátenie istiny, sumy 300 Eur. Podľa potvrdenia žalobcu, žalovaný doposiaľ na úver uhradil sumu 415,98 Eur. Nakoľko zaplatil viac, ako bol povinný, súd žalobu zamietol.

64. Podľa § 255 odsek 1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

65. Podľa § 262 odsek 1 C.s.p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

66. Súd žalobu zamietol, preto má žalovaný voči žalobcovi právo na náhradu trov konania. Nakoľko sa žalovaný ani nevyjadril k žalobe, žiadne trovy mu v konaní nevznikli. Žiadne trovy žalovanému nevznikli ani v odvolacom konaní. Preto súd právo na náhradu trov konania žalovanému nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Bardejov.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje,
- e) podpis,
- f) spisová značka tohto konania (§ 127 ods. 1 C.s.p.)

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.)

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie odvolania na trovy toho, kto odvolanie podal.